

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2022 - 1058

Doknr.
533513

Dato
11-03-2022

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 17. februar 2022 stillet følgende spørgsmål nr. 248 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (UFG).

Spørgsmål nr. 248:

"Vil ministeren kommentere henvendelsen af 17. februar 2022 fra Karen Møberg om Tvangsfjernelse af børn, jf. SOU alm. del - bilag 133."

Svar:

Det fremsendte SOU alm. del – bilag 133 beskriver en borgers personlige erfaringer med mangelfuld sagsbehandling i kommunerne.

Kommunernes sagsbehandling skal selvfølgelig være i orden, så udsatte børn og unge og deres familier får den rette hjælp. Det gælder ikke mindst i de indgribende sager, hvor et barn anbringes uden for hjemmet uden samtykke fra forældrene. Det er kommunernes ansvar at sikre, at barnet og forældrene bliver inddraget i sagsbehandlingen, og at sagen er tilstrækkeligt oplyst. Hvis kommunerne som led i den børnefaglige undersøgelse beslutter at iværksætte en såkaldt forældrekompetenceundersøgelse, så skal den udarbejdes af en autoriseret psykolog, og kommunerne skal selvfølgelig sikre, at kvaliteten af undersøgelsen er i orden. Socialstyrelsen udgav i 2021 retningslinjer for udførelsen og anvendelsen af forældrekompetenceundersøgelser med henblik på at bidrage til ensartet praksis i brugen af disse undersøgelser i landets kommuner.

Med Aftalen om Børnene Først har vi fokus på at styrke sagsbehandlingen i kommunerne og på at understøtte implementeringen af den kommende Barnets Lov. Med den nye lov vil vi rydde ud i unødigt bureaukratiske proceskrav, som i praksis står i vejen for, at sagsbehandlingens tid bruges på det rigtige – nemlig først og fremmest på dialogen og arbejdet med børnene og familierne. Jeg er også glad for, at vi med aftalen har afsat midler til at styrke den permanente Task Force på området for udsatte børn og unge, som understøtter kommunernes kvalitetsarbejde i sagsbehandlingen, ligesom vi har afsat midler til at styrke sagsbehandlingen i de kommuner, der har mange børnesager.

Med Børnene Først har vi også en målsætning om, at udsatte børn og unge skal have den rette indsats i tide. I nogle tilfælde vil den rette indsats være en forebyggende foranstaltning, og i andre tilfælde vil den rigtige forebyggelse være en anbringelse. Vi kan se, at mange børn og unge i dag bliver anbragt uden for hjemmet i en relativt sen alder efter flere års forløb med forebyggende

indsatser. I 2020 var der ca. 1.900 børn og unge, der fik iværksat en anbringelse uden for hjemmet for første gang, og heraf var mere end hver tredje mellem 15 og 17 år. Det betyder eksempelvis også, at der blev anbragt omkring fem gange så mange 16-årige i 2020 som 1-årige, 2-årige eller 3-årige. Vi kan samtidig se, at blandt de børn og unge, som anbringes uden for hjemmet i 12-17-årsalderen, har op mod 85 pct. modtaget hjælp og støtte i form af en forebyggende indsats forud for anbringelsen. Det vidner for mig at se om, at vi ikke altid sætter ind med den rette indsats i tide i dag. En anbringelse skal ikke ses som sidste udvej, og derfor vil det blive tydeliggjort i den kommende Barnets Lov, at udsatte børn og unge skal anbringes uden for hjemmet i de tilfælde, hvor det er den indsats, barnet har brug for. Det vil selvfølgelig altid skulle ske på baggrund af en konkret og individuel vurdering af barnets og familiens behov. Men det centrale for mig er, at børn og unge, for hvem den bedste første indsats er en anbringelse, får et nyt hjem tidligere, end det er tilfældet i dag.

Kommunerne skal selvfølgelig fortsat have et stærkt forebyggende arbejde. Hvis en forebyggende indsats er den rette løsning for barnet og forældrene, så skal kommunen iværksætte en forebyggende indsats. Når et barn anbringes uden for hjemmet, skal kommunerne også fortsat arbejde med forældrene og iværksætte den støtte, som den samlede familie har brug for.

Med Aftalen om Børnene Først har vi netop fokus på at sikre, at den samlede familie får den rette hjælp i tilfælde, hvor et barn anbringes uden for hjemmet på grund af svigt fra forældrene. Det indebærer bl.a., at kommunerne får pligt til altid at fastsætte en handleplan for støtte til forældrene i sager, hvor et barn anbringes uden for hjemmet som følge af omsorgssvigt. Det indebærer også, at hvis et barn anbringes, fordi forældrene ikke kan tage vare på omsorgen for barnet, så skal kommunen som udgangspunkt altid foretage en udredning af barnets søskende under 15 år. Hvis kommunen i en sag om anbringelse uden samtykke vælger ikke at anbringe alle børn under 15 år i en søskendeflok, så skal kommunen forklare hvorfor og beskrive, hvilken støtte der så sættes i værk for familien.

Formålet er at sikre, at der tages hånd om den samlede familie i sager, hvor et barn er anbragt uden samtykke på grund af omsorgssvigt. Så forældrene får den nødvendige hjælp, og så eventuelle søskende i familien, der potentielt er i en sårbar position, også bliver set og grebet.

Med venlig hilsen
Astrid Krag